

- [2] Karel Pecka: Trestní rejstřík (p. 2)
- [3÷28] Jiří Kuběna: Deset básní (p. 3)
- [29÷30] Václav Havel: Poznámka (p. 29)
- [31÷43] Zdeněk Urbánek: O svobodě literatury (p. 31)
- [44÷49] Miroslav Červenka: Nebesa (p. 44)
- [50÷51] Eda Kriseová: Máj trnopluk (p. 50)
- [52÷57] Mínus : Nálezy pana Mínuse (p. 52)
- [58÷60] Petr Kabeš: Těžítka (p. 52)
- [61÷62] Milan Uhde : Pozdrav filologovi (p. 61)
- [63÷66] Ivan Klíma : Jak Kocourkovští vyráběli na katastrofu (p. 63)
- [67÷69] Sergej Machonin: Františku Pavlíčkovi ke dvěma povídkám (p. 67)
- [70÷77] Milan Jungmann : Hromádka českých románů (p. 70)
- [78÷98] KO : Více než 13 řádky o (p. 78)
- [99÷101] Ludvík Vaculík: To je dobře (KVĚTEN 1986) (p. 99)

Copied, bound, continuous numbered and made available by
Dokumentationszentrum zur Förderung der unabhängigen tschecho-
slovakischen Literatur e.V. from a type-written carbon copy
(unbound sheets, A 4) for research and information purposes.
The copyright stays with each individual author and must be
strictly observed; before publishing any item please consult
the Center.

"OBSAH" must not be quoted as a periodical samizdat journal
in any publication abroad.

Purkmistr staroslavného Kocourkova ujížděl na zasedání městské rady. Obvykle se ze své cesty těšival, vyhlížel oknem radostné tváře, hesla a popelnice. Přemýšlel přitom, co by se ještě dalo vykonat pro blaho města. Kocourkov během třiceti let jeho purkmistrování, i když o to on ani konšelé neuslávali, vstoupil do atomového věku. V městském parku dokonce už několik roků stála socha dívky, která v dlani držela model atomu. Důležité instituce obdržely různé typy počítačů - mezi nimi i Geigerovy. Také hned za městem rozmístili rakety, ty ovšem nebyly atomové nýbrž mírové, také nikoho neznepokojovaly, právě naopak; Kocourkovští k nim dvakrát v roce pořádali pouť zakončovanou veselící.

Popravdě se purkmistr nezajímal ani o počítače ani o rakety, jeho potěšením byly nádoby na odpadky a sportovní hry se zpěvy. Za let svého purkmistrování vymyslel mnoho nových tvarů pro odpadkové koše, také slalom a jízdu motokár s hudbou. Utvořil rovněž a v život pak uvedl základní kocourkovské heslo: Lid chce klid!

Teď však hrozilo, že se klid poruší. I když stále ještě mohl věřit, že kromě něho si nikdo neodvážil poslouchat cizí rozhlas. Jenže to by nesměl Kocourkovské znát.

V zasedací síni už na něho čekalo osm konšelů. To, že se sešli včas a v plném počtu, nevěstilo nic dobrého.

A opravdu, jen zahájil poradu, jen oznámil první bod jednání, přihlásil se jeho nejvěrnější a nejoddanější stoupenec mezi konšely, proslulý autor jedné knihy a nositel dvaceti šesti kocourkovských cen, zasloužilý mistr literatury. Četl v monitoru, že někde v Psově, v Beranově či snad v Lvově prý vybuchl reaktor. Dokonce téměř katastrofa. Snad tam v dálce unikají odporné páry. Nechce mluvit o panice nýbrž o klidu, který by mohl vzít za své.

Purkmistrovi se ta promluva nelíbila. Mistr je obelhával. Jak by mohl číst nějakou zprávu v monitoru, když, jak každý věděl, neumí číst? Poslouchal nejspíš, tak jako purkmistr, dnes ráno cizí rozhlas. Ale proč mluví o výbuchu, když dobře ví, že nic takového nemá být na poradu dnešního jednání? Co tím sleduje?

V radě se projednávají jenom body, které slouží něčemu ožitečnému, ale čemu může sloužit výbuch? Jedině poruší klid. Když o něm budou jednat, určitě se to vynese ven. Kocourkovští se vylekají, samozřejmě, také jeho žena. Ta se bojí výbuchů ještě víc než pavouků. Žena má příští týden narozeniny, tohle by mu neodpustila. A co v Psově, v Be-

ranově a Lvově? V Psově je purkmistrem jeho bratranec. Dozví se o jejich jednání a urazí se: je to přece jeho výbuch, ne Kocourkovský. Ze Lvova je zase jeho manželka - a dotknout se její rodiny? To od něho nemůže žádat nikdo - ani pro blaho Kocourkova. A v Beranově purkmistr nakupuje levně víno, které se pak dá doma výhodně prodat. Ještě se rozkřikne, že víno je otrávené, kdo je pak koupí? Kde zůstane klid lidu a kde důvěra v purkmistra? Ne, není tak hloupý, jak si ten mistr - literát myslí. "To se nás netýká," odbyl ho. "Kde jsou Psov, Beranov i Lvov a kde je Kocourkov?" Většina konšelů zatleskala, jen pan učitel vytáhl jakýsi přístroj. Přístroj zapípal.

"Co to je?"

"Záření," vysvětlil učitel. Učitele tu měl jen proto, že byl synem sestřenice jeho ženy. Pochybil, že ho dávno nevyhnal. "Záření? Vždyť nic nevidím!"

Několik radních se zasmálo, mistr literatury se neudržel a zatleskal.

"Nechcete snad tvrdit, že záření máme i taďy!"

"Bohužel, sám to slyšíte," zapípal pan učitel.

Purkmistr vzdychl. Od rána tušil, že se mimořádnému bodu nevyhne. Požádal pana učitele, aby vysvětlil co dělat se zářením.

Se zářením se nečalo dělat nic, ale učitel nabídl několik rad. V místnosti je bezpečněji než venku. Zvláště pro děti. Mléko je lépe nepít a zeleninu nejíst. Lidem anebo aspoň dětem co nejrychleji podat jódové tabletky.

Učitel vůbec nedbal, že vším tím, co navrhuje, by porušil základní kocourkovské heslo. Odkud tohle všechno ví? Samozřejmě, že také z cizího rozhlasu. Tam základní heslo buď neznají anebo na něj nedbají. Jednou na to doplatí. A on doplatí na to, že učitele dosud trpěl v radě. Vnáší sem zmatek a chmurné představy. Co teprve, kdyby se tohle všechno dozvěděli chudáci Kocourkovští. Jenže oni to vědí - všichni poslouchají stejný rozhlas.

Purkmistr už dávno snil o tom, že nad městem dá vztyčit obrovitou kovovou klenbu, tou by neponikla zvenčí ani jediná rádiová vlna. V atomovém věku by se taková stavba dala jistě uskutečnit. Jak by se teď klenba hodila, třeba by zaoržela i záření. "Kdybychom začali rozdávat nějaké tabletky, lid by ztratil klid." Purkmistra se začínalo zmocňovat nadšení. Vždy ho povznášelo, když udělal významné rozhodnutí pro blaho obce.

Učitel pokrčil rameny. Myslí jen na zdraví dětí. Bez dětí - co zůstane z Kocourkova?

Naštěstí členem městské rady je i švagi purkmistrovi. Leny a ten má na náměstí lékárnu. Dotázán spočítá, že požadovaných pilulek má sotva tři sta. Zhruba třicet tub. A v Kocourkově je přece víc než tisíc dětí. Jak by k tomu přišly ty, na něž by se nedostalo?

Lékárník je moudrý, pohotový a přitom spravedlivý. Hned po purkmistrovi nejspravedlivější z radních. "Osm tub jsem vzal s sebou, kdybyste se chtěli podívat," lékárník předal purkmistrovi krabici.

Tub v krabici bylo, samozřejmě, dvanáct. Purkmistr si jich dal pět stranou a zbylé spravedlivě rozdělil mezi konšely. Lékárníka bude třeba odměnit čestným titulem anebo řádem. Příště. Teď by se měl vrátit k původnímu programu, ale obava o blaho Kocourkovských ho neopouštěla. Někdo by k nim měl promluvit. On sám ne - to by je spíš vylekalo. Mohl by promluvit lékárník. Zvěraznit, že jódové tabletky škodí zdraví a vyhlásit hnutí proti pojídání tabletek. Jenže jak zná Kocourkovské, začali by ihned tabletky shánět. Samé starosti. A ještě manželčiny narozeniny! Mohl by promluvit zasloužilý mistr literatury a vnést mezi Kocourkovské úplně nové heslo. Něco jako: záření - klidu maření! Ne, ne, to by se mohlo dotknout psovského bratrance, lvovské tchyně anebo beranovských vinařů. Nejlépe, když pronese řeč o něčem úplně jiném. Třeba o úspěších kocourkovského umění. A vymyslí několik anekdot - třeba o výbuchu. Kocourkovští milují anekdoty. A co manželčiny narozeniny? Manželka zase miluje saláty. A šlehačku i sýry - všechno z domova. Bude muset potraviny objednat až bůhví odkud. Samé starosti. A ještě ke všemu přístroj pana učitele už zase pípá. Kolik takových přístrojů může být ve městě?

Naštěstí v radě sedí jeho zeť, který dělá náčelníka policie a ví tedy o všem. Začal hned počítat. Pak napsal čísla na papírek, papírek složil a podal jej purkmistrovi.

Tolik? Ano, samozřejmě, musí se měřit v okolí mírových raket. Kde jsou staré halapartnové časy! Přístroje se musí zabavit, stáhnout a zapečetit. "Pan učitel hned vypne svoje pípátko a předá mi je. Děkuju. Pípá? Už ne! A kde je záření? Kdo je vidí, ať zvedne ruku!" Purkmistr zamkne přístroj do stolu. "Musíme veřejně vyhlásit, že se nás záření netýká. Nejlépe, když to vyhlásí pan učitel. Všichni vědí, že tomu rozumí!"

"A co děti?" chce vědět pan učitel. "Můžou z toho mít smrt."

"Všechny?"

Učitel předpokládal, že všechny ne. Ale kdyby i jen jediné...

Samé starosti. Takhle se vůbec nedostaneme k dalšímu bodu a veselice nebude zajištěná. Má ještě někdo něco k záření, které se nás netýká?

Lékárník se domníval, že by se měla hned začít stavět nová nemocnice. Kocourkovští si ji stejně dávno žádali. Dostanou nemocnici a budou zářit. Anebo naopak!

"Příště. Už nikdo nic?"

Učitel, samozřejmě. Kocourkovští jsou prý nedůvěřiví. Mělo by se něco vymyslet. Aspoň se zmínit o mléku. Jinde ho vylévají, v Kocourkově ho pijme s mírou!

To tak! Kocourkovské mléko s mírou, beranovské víno vylít. Učitele je třeba okamžitě vymrskat z rady. Je to marodér. Ale něco by se vymyslet mělo - to je pravda. Nějaké heslo anebo akci pro klid a blaho občanů. Co nejrychleji dobrou anekdotu.

Přihlásil se zasloužilý mistr literatury. Navrhl poslat do Psova a pro jistotu i do Beranova a snad i do Lvova Kocourkovské učitele. Ať zazpívají a zahrajou. A sportovce. Ať zacvičí, zaslalomují. Ať zabruslí, zajedou v motokárách. Ať každý vidí, že nás se katastrofa netýká.

Všichni tleskali, i pan učitele, který pojeďe zpívat.

Zasloužil mistr dostane sochu na náměstí a dvacátou sedmou cenu za svoji knihu. Sochu dostanou i zpívající učitelé, slalomáři a motokáristé, zaslouží si ji, kdoví, jak to s nimi dopadne.

Až za tmy se vracel purkmistr domů. Cítil se stále povzneseněji. Díval se okénkem na spící město, jehož obyvatelům zachránil klid. Uvědomil si jako málokdy předtím, že blaho Kocourkovských je v dobrých rukou, že díky jemu mohou bez obav kráčet vstříc příštím katastrofám.

Ivan Klíma

147